

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 346/2015
10.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца С.Р. из Б.Б., чији је пуномоћник С.М., адвокат из У., против туженог С.п. Л. ДОО са седиштем у Л., Радна јединица Љ., чији је пуномоћник М.Р., адвокат из Л., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1629/14 од 03.10.2014. године, на седници одржаној 10.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1629/14 од 03.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници, Судска јединица у Љубовији П1 349/13 од 19.03.2014. године поништено је решење туженог број 8945 од 29.08.2011. године којим је отказан уговор о раду тужиоцу, распоређеном на радно место возача аутобуса, те је тужени обавезан да тужиоца врати на рад и распореди на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 113.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1629/14 од 03.10.2014. године, жалба туженог је одбијена и пресуда Основног суда у Лозници, Судска јединица у Љубовији је потврђена.

Против наведене правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности, а ни битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се у ревизији указује. Супротно тврдњи ревидента Врховни касациони суд сматра да нижестепене пресуде садрже јасне и непротивуречне разлоге у погледу одлучних чињеница и могу се са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту возача аутобуса и радни однос на неодређено време засновао је почев од 25.12.2003. године. Тужилац је дана 18.08.2011. године као возач запослен код туженог обављао превоз путника на линији Љ.-Б. и том приликом у аутобусу није било кондуктера, па је возач путницима продавао карте. У аутобус је ушао путник В.Ј. купио карту и сео на седиште близу возача. Након неколико минута касније у аутобус је ушла Љ.К. која је рекла да путује до В., али да нема новца за карту. Возач је рекао да седне, а на изласку из Љ. у аутобус је ушао контролор и тражио карте на преглед. Возач је одмах рекао контролору да путница до В. нема карту, јер није имала новца да је купи. Контролор је узео личну карту и евидентирао податке у записник. Затим је рекао возачу да путници изда карту што је овај и учинио. Када је аутобус стигао у В. Љ.К. је изашла из аутобуса. Касније је контролор рекао тужиоцу да заустави аутобус на једном проширењу и дао му да потпише записник о извршеној контроли. Пре него што је потписао записник тужилац је ставио примедбу да није унето да је тужилац контролора одмах по уласку у аутобус обавестио да путница нема карту. Контролор наведене примедбе није унео у записник већ је рекао тужиоцу да исти потпише што је он и учинио. Сутрадан је Љ.К. тужиоцу донела новац за карту и пре него што је предао пазар при чему тужилац није могао истог дана да преда пазар јер се пазар предаје до 20,00 часова. После достављеног извештаја туженог о извршеној контроли тужени је тужиоцу 19.08.2011. године писаним путем доставио упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду остављајући му рок од пет дана од дана пријема упозорења да достави изјаву послодавцу. Упозорење је достављено и синдикату. Тужени је донео решење о удаљењу запосленог са рада почев од 19.08.2011. године до коначне одлуке о утврђивању одговорности запосленог за учињену повреду радне обавезе. Тужилац је 22.08.2011. године доставио директору туженог изјаву у којој наводи да је 18.08.2011. године радио и да Љ.К. није имала новца за карту да је стицајем околности познаје и да је она самохрана мајка те кад је ушла контрола у аутобус одмах је рекао да Љ. нема карту и да јој је након налога контролора карту издао. Контролор није хтео да унесе у записник да Љ. није имала новца за карту.

Тужени је тужиоцу отказао уговор о раду решењем 8945 од 29.08.2011. године, а као разлог престанка радног односа наведено је то што је на основу извештаја из записника линијске контроле приликом вршења контроле аутобуса којим је управљао на релацији Љ.-Б. затечена путница која није имала карту. Оспореним решењем констатовано је да је тужилац извршио повреду радне обавезе из члана 94. став 2. тачка 1, 18, 29 Појединачног колективног уговора туженог.

Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији послова туженог прописано је да када возач ради са кондуктером није рачунополагач, а када ради са картама возач је рачунополагач. Упутством о раду рачунополагача у одељку 5, став 1, тачка 8 рачунополагачима се забрањује превоз путника без карте, али при томе важећим актима туженог није прецизно прописано шта тачно

треба да ради рачунополагач у случају када се у аутобусу појави путник који каже да нема новца.

Тужени је тужиоцу отказао уговор о раду на основу наведених одредаба Појединачног колективног уговора као и одредбе члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, којом одредбом је прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то између осталог ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Наиме, поред утврђивања повреде радне обавезе за давање отказа уговора о раду због повреде радне обавезе мора да постоји и кривица запосленог за учињену повреду радне обавезе.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно је примењено материјално када је тужбени захтев усвојен и када је утврђено да се у конкретном случају нису стекли услови за отказ уговора о раду на иницијативу послодавца због повреде радне обавезе из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду у вези члана 94. Појединачног колективног уговора туженог.

Наиме, поред утврђивања повреде радне обавезе за давање отказа уговора о раду због повреде радне обавезе, мора да постоји кривица запосленог за учињену повреду радне обавезе. У конкретном случају правилно су нижестепени судови утврди да тужилац није својом кривицом учинио повреду радне обавезе из члана 94. став 2. тачка 1, 18 и 29. Појединачног колективног уговора туженог које повреде су наведене као разлози за отказ уговора о раду од стране туженог. Стога и по мишљењу Врховног касационог суда у конкретном случају не стоје разлози за отказ уговора о раду у смислу наведених одредаба Појединачног колективног уговора и члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, па је правилно поништено као незаконито наведено решење туженог.

Нису основани наводи ревизије туженог којим се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање јер се ревизија из ових разлога не може изјавити у смислу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Са изнетих разлога, на основу члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Љубица Милутиновић,с.р.**